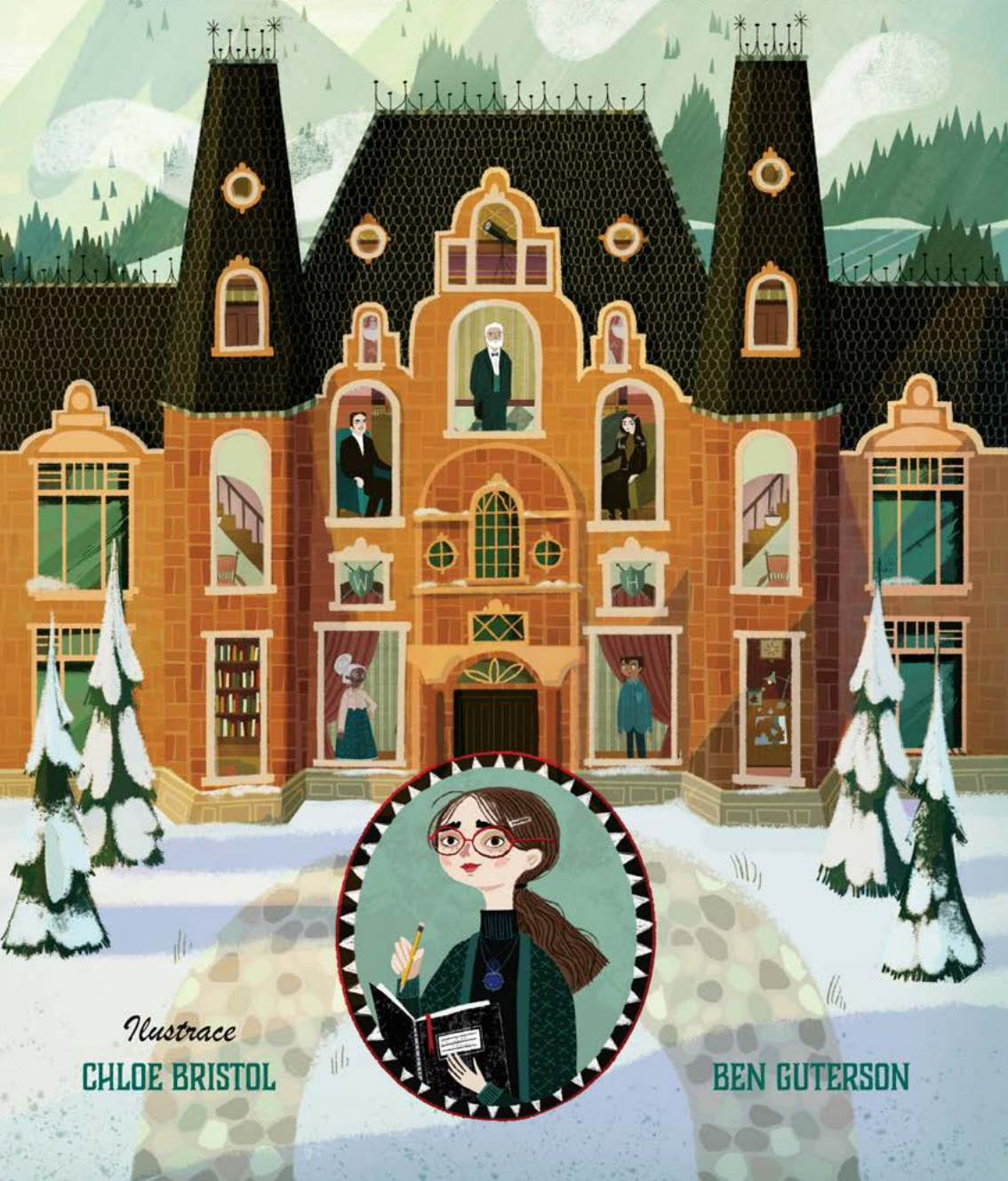

HOTEL WINTERHOUSE

Illustrate
CHLOE BRISTOL

BEN GUTERSON

Hotel Winterhouse

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Ben Guterson

Hotel Winterhouse – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

HOTEL WINTERHOUSE

 PRESS

Hotel Winterhouse

Ben Guterson

Překlad: Eva Kadlecová

Překlad a úprava šifer: Eva Kadlecová, Václav Kadlec

Jazyková korektura: Marie Fišerová

Odpovědný redaktor: Petra Havelková

Sazba bloku: Petr Přenosil

Technický redaktor: Radek Střecha

WINTERHOUSE

Text Copyright © 2018 by Ben Guterson

Illustrations Copyright © 2018 by Chloe Bristol

Published by arrangement with Henry Holt & Company.

Henry Holt ® is registered trademark of Macmillan Publishing Group, LLC.

All rights reserved.

Translation © Eva Kadlecová, 2019

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-2510-6

ISBN e-knihy 978-80-264-2586-1 (1. zveřejnění, 2019)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2019 ve společnosti Albatros Media a.s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 35 274.

© Albatros Media a.s., 2019. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA

Mé matce a mému otci

„V *Opevněném městě Sehrif-Kála* je zmínka o knize, jež neexistuje. Je to imaginární kniha, kniha, o níž autor uvažoval, že ji napíše, než se rozhodl, že ji raději jen tak letmo zmíní, v souhrnu, v poznámce.“

Ze Všeobecných dějin labyrintů
Silase Haslama

HOTEL WINTERHOUSE

ČÁST PRVNÍ

**DALEKO NA SEVER –
A V HROMADÁCH SNĚHU**

SNAHU

SVAHU

ÚVAHU

ÚVAZU

ÚRAZU

MRAZU

KAPITOLA 1

NEPŘÍJEMNÝ DOPIS

POPIS
PO PÁS
KOPÁŠ
KOPEŠ
KOPEC
KONEC

Když Alžběta Somersová trhla vrátky tetina a strýcova dvorku a uviděla na vstupních dveřích omšelého domku, kde s nimi bydlela, obálku přilepenou lepicí páskou, věděla, že v ní bude špatná zpráva. Schody na verandu – které její strýc Burlap nikdy neuklízěl – byly kluzké sněhem a ledem, a tak je Alžběta vyšla s největší opatrností, odložila si školní batoh, stáhla z hlavy kapuci a otřepala se. Ještě než obálku ze dveří strhla a otevřela, měla už docela dobrou představu, co by v dopise uvnitř mohlo stát:

Říkali jsme ti již několikrát, že pojedeme na tři týdny na dovolenou a že tu nemůžeš být sama, až budeme pryč, takže tě tento dopis nepřekvapí. Dům je zamčený. V obálce je jízdenka na vlak na sever v 18.20. Jed' tím vlakem, a až ráno vystoupíš ve Sternhavenu, bude na tebe čekat další jízdenka na autobusovém nádraží. Nasedni na autobus do hotelu Winterhouse – budou tě očekávat. V obálce jsou také tři dolary pro případ, že budeš cestou něco potřebovat. Zpáteční jízdenku dostaneš po Novém roce. Nedělej tam potíže. Žádné z těch tvých nesmyslů!

Alžběta si prohlížela jízdenku na vlak: 18.20 bude za tři hodiny – první tři hodiny jejích čtyřiaadvaceti dnů zimních prázdnin. A teta se strýcem, přesně jak slíbili, poté co ji poslední dva týdny neustále připomínali, že na Vánoce odjedou a ji pošlou pryč, byli vážně fuč. Alžběta se přes zamlžené brýle rozhlédla po ulici: Začínalo sněžit hustěji.

Na klíce visela igelitová taška ze samoobsluhy. Alžběta nakoukla dovnitř a našla tři svoje trička, dva páry ponožek, dvoje kalhoty a nějaké prádlo. Prohlédla si tři umouněné dolarové bankovky, co dostala na cestu, a představovala si přitom tetu Purdy, jak je tenkými prsty odlupuje z peněženky a zdráhavě je uhlazuje do obálky. V Alžbětině představě stál vedle tety strýc Burlap a hleděl na bankovky očima plnýma pochyb, jako by to podle něj bylo příliš mnoho. Pak tu představu nechala rozplynout jako páru svého dechu v mrazivém větru.

Alžběta si přečetla dopis ještě jednou. Nacpala ho do kapsy kabátku spolu s penězi a jízdenkou a rozepnula zip na batohu. Ze samého dna, zpod čtyř brožovaných knih, které jí školní knihovnice povolila na zimní prázdniny, a své vlastní knihy *Anna ze Zeleného domu*, vytáhla pero a malý zápisníček. Byl na horním okraji vázaný spirálou, zvenčí zelený, ohmataný a plný záhybů – vypadal jako notýsek, do kterého by si číšník v restauraci zapsal vaši objednávku. Alžběta ho otevřela a na pátou stránku – jako číslo čtyřicet tři v seznamu „Důvodů, proč nemám ráda svou tetu a strýce“ – napsala: *Protože mě na Vánoce posílají bez peněz a jen s pár kousky oblečení do hotelu uprostřed ničeho.*

Vrátila zápisník na místo, pak strčila igelitovou tašku z krámu do batohu a zip zase zapnula. Už už se chystala odejít, když se přistihla, jak civí na proužek lepicí pásky, na kterém visela obálka, dech v sevřené hrudi se jí krátí a oči se začínají zalévat slzami. A pak, než si stihla uvědomit, co to dělá, udeřila dlaní do překližkových dveří. Ten zvuk, ostrá rána, jako když spadne knížka na dřevěnou podlahu, Alžbětu polekal a vnukl jí otázku, co to do ní vjelo. Rozhlédla se kolem, jestli se někdo nedívá, ale všude byl klid. Prázdná ulice se nořila do tmy a sníh padal čím dál hustěji. Alžběta si povzdychla a sklonila se pro batoh.

Proč jen se mi nemůžou vrátit rodiče? pomyslela si.

A potom, protože nebyli žádní přátelé, které by mohla požádat, aby u nich směla zůstat tři týdny, ani žádná šance, že by se mohla vyhnout tetině a strýcovu hněvu,

kdyby neuposlechla jejich příkazů, se Alžběta otočila, aby se vydala na dvoukilometrovou cestu směrem k nádraží a tam počkala do 18.20 na vlak do Sternhavenu. Zvedla si batoh zpátky na ramena, vrátila se po vlastních stopách k vrátkům a přesně ve chvíli, kdy opustila dvorek a vykročila na chodník, ji zaplavil *ten pocit*. Zůstala stát jako přimrazená, oči vykulené, a přemýšlela, co se asi stane tentokrát. Srdce se jí rozbušilo rychleji. Všude bylo ticho – a vtom se za ní ozvala hlasitá rána.

KAPITOLA 2

DIVNÍ CESTUJÍCÍ V AUTOBUSE DÁVNÍ DÁLNÍ ŽALNÍ ŽÁRNÍ ČÁRNÍ ČERNÍ

Ten pocit, co se Alžběty zmocnil, byl pocit, jaký máte, když jste si jistí, že se každou chvíli stane *něco* – dobrého nebo špatného, zábavného nebo ne tak zábavného. Nedovedla vysvětlit, proč, kdykoli ji *ten pocit* zaplaví, je si tímhle naprosto jistá ani proč ji *ten pocit* vlastně zaplavuje. Věděla jen, že to začalo vloni v létě a jak se blížila zima, stávalo se to čím dál častěji. Divné na tom bylo, že ty věci, co se staly, neměly zdánlivě žádnou příčinu ani vysvětlení. Třeba prostě spadla knížka z ne-dalekého regálu nebo se ve dřezu převrhla sklenice nebo

jí ze stolku sklouzl prázdný podnos, když právě dojídala ve školní jídelně bramborovou kaši s omáčkou. Věděla jen, že těsně před každým z těch incidentů cítila divné mravenčení v břiše, podle kterého si byla zcela jistá, že teď se něco stane. A to byl také důvod, proč ji právě teď, když ji *ten pocit* přepadl na zasněženém chodníku, vůbec nepřekvapilo, že za sebou uslyšela prásknutí.

Alžběta se otočila a zjistila, že vrátka, kterých se ani nedotkla a která se dala stěží zavřít i silou, se sama od sebe zabouchla – a ulevilo se jí. V porovnání s rozbitým talířem nebo knihou, co žuchla na podlahu, to nebylo nic hrozného. Ale stejně, i když ji už všechny ty divné rány a třesky pomalu přestávaly děsit, měla velkou chuť pochopit, proč k nim dochází a proč ji předtím zaplavuje *ten pocit*.

Ještě jednou se rozhlédla po bloku, jestli si hluku vrátek nikdo nevšiml, ale nikoho nespatriila. S hlubokým povzdechem a posledním pohledem na tetin a strýcův dům zámířila Alžběta k nádraží.

Dalšího dne před soumrakem, po celonoční jízdě vlakem a pěti hodinách čekání na autobusovém nádraží, Alžběta seděla a dívala se přes námrazou lemované okýnko autobusu, jak venku padá sníh. Jediné, co za tu dobu snědla, byla zbylá půlka sendviče s arašídovým máslem od včerejšího oběda, slunečnicová semínka s rozinkami, která si koupila za 1,35 \$ v železniční

kantýně, a sladká tyčinka, kterou našla ve vlaku v přihrádce na časopisy vedle sedadla. Vytrvale se snažila vyhýbat pochmurným myšlenkám: Tahle cesta ji dove-
de na nějaké hezké místo v horách, kde stráví Vánoce v hotelu, který v jejích představách připomínal něco mezi pečovatelským domem pro staré lidi a tím hrůzo-
strašným místem, kam dávali děti ve *Zlatém kompasu*, jedné z jejích oblíbených knih. Už celých sedm let dou-
fala, že ji z domu tety a strýce někdo zachrání – hned od chvíle, kdy ji k nim poslali bydlet. Ale tři týdny v ho-
telu Winterhouse považovala ani ne tak za štěstí, jako spíš za další mazaný trest, který si na ni vymyslela teta Purdy. Alžbětě bylo už jedenáct let a kromě toho, že se těšila na vánoční slavnost, která se konala každoroč-
ně 21. prosince v komunitním centru vedle školy, měla ještě ty čtyři knížky z knihovny, které si chtěla přečíst v soukromí vlastního pokoje. Jakmile jí teta a strýc řekli o své dovolené, žadonila, aby jí dovolili zůstat tu dlou-
hou dobu doma samotnou; opakovala jim pořád dokola, že už je dost stará, aby se o sebe postarala. Teď si uvě-
domila, že tahle její snaha neměla šanci na úspěch.

Byla jedna věc, která Alžbětě prostě nešla do hlavy už od chvíle, kdy si přečetla ten jejich dopis. Jak si jen její strýc a teta mohli pro všechno na světě dovolit poslat ji na tak dalekou cestu vlakem, natož ji pak nechat bydlet tři týdny v hotelu? Alžběta už nejméně dva roky chápa-
la, že teta a strýc jsou chudí. Strýc Burlap třídil dopisy s chybnou adresou v malé zadní komůrce poštovního úřadu v Drere, malém městečku, na jehož okraji bydleli.

Teta Purdy zase pět dnů v týdnu hlídkovala na mokrých silnicích kolem Drere a sbírala hliníkové plechovky, které pak se strýcem Burlapem měnili za peníze – jednou za měsíc, kdy dojeli do většího města Smelterville půl hodiny cesty na jih; někdy vzali Alžbětu s sebou. To bylo nejdál od Drere, kam se kdy dostala, kam až jí paměť sahala. Takže teď, když seděla v autobuse a uvažovala o tom, nedávalo Alžbětě nejmenší smysl, že ji mohli poslat na tak dalekou cestu.

Supící červenobílý autobus udělal na své cestě na sever od vlakového nádraží už sedm zastávek a teď byl poloprázdný. Alžběta seděla na bytelném měkkém sedadle s pohodlnou opěrkou hlavy a luštila křížovku v novinách, které někdo nechal v zavazadlovém prostoru nad její hlavou. Vlastně byla ve všech možných hádankách dost dobrá – osmisměrky, šibenice, akrostichy, kryptogramy, všechny rébusy se slovy. Ze všeho nejraději měla anagramy. Už teď stihla v duchu přeuspořádat písmenka na reklamní ceduli vepředu v autobuse – „Doprava Fred Daul“ – na „Doufal pravdě rád“.

Na osmé zastávce nastoupila rozložitá paní v tlustém vlněném kabátě a s hlubokými doličky ve tvářích. Stanula u Alžbětiny řady a zprudka ukázala na prázdné místo vedle Alžběty.

„Volno?“ štekla tónem, který Alžbětě připomínal způsob mluvy tety Purdy.

Přestože byla hladová, unavená a pořád trošku rozmrzelá z toho dopisu, co jí nechali teta se strýcem, Alžběta se na paní příjemně usmála. „Je tu volno a budu ráda, když si přisednete,“ řekla, protože se vždycky snažila mluvit s dospělými tak, jak doufali, že se s nimi mluvit bude.

Paní jen zvedla obočí a s funěním žuchla do sedadla, šťouchajíc přitom lokty do všech stran, aby si udělala pohodlí. Potom hekla a podívala se na Alžbětu, jako by byla překvapená, že ji na jejím místě ještě pořád vidí.

„Moc pěkný dvouřadák,“ pronesla Alžběta odhodlaná učinit ještě jeden pokus o sprátení – a taky trochu spokojená, že si konečně mohla vyzkoušet to slovo, které si vybavovala z knížky *Mary Poppinsová*.

Paní spustila bradu a zahleděla se dolů na svůj kousavý zelenožlutý svrchník, jako by hledala flek od polévky. Pak se podívala zpátky na Alžbětu a opáčila suše: „To je nějaký nóbl slovo pro můj kabát?“

Alžběta se najednou cítila přesně tak jako vždycky, když jí teta Purdy řekla něco jízlivého, a usoudila, že udělala chybu, když tu paní pozvala, aby si přisedla. „Ne,“ řekla. „Chtěla jsem říct, dvojtěžník. Někdy se mi ta slova pletou.“ A obrátila se zpátky k luštění křížovky.

Asi po pěti minutách, když se autobus zase rozjel, se paní sama od sebe zeptala: „A kampak má malý děvče jako ty dneska namířeno, takhle samotný?“

„Winterhouse,“ odpověděla Alžběta stručně. Dál upřeně sledovala křížovku a přemýšlela přitom o letáku, co nechala teta Purdy minulý týden ležet na kuchyňském

stole – omylem, jak vyšlo najevo. Jediný obrázek, který Alžběta stačila aspoň zahlédnout, ukazoval skupinu starých lidí v něčem, co vypadalo jako dlouhé punčochy a legrační klobouky. *Pravidelné koncerty skvělého pěveckého sboru Winterhouse! vyřvával titulek. Slavnostní pokrm ve slavnostní Zimní síni! Přednášky slavných lektorů na žádaná témata! Výhled na krásné jezero Luna!*

„Ach, to je místo,“ odpověděla paní s dolíčky a jako by při zmínce o hotelu trochu zjihla. „Vždycky jsem se tam chtěla dostat. Jsi velmi šťastné děvče.“

Alžběta se podívala přes dámu na rodinu usazenou ve dvou řadách sedadel naproti přes uličku. Už několik hodin je tu a tam potají pozorovala. Sledovala, jak otec drží za ruku dceru – dívku, která vypadala asi stejně stará jako Alžběta – a ukazuje jí různé věci, jak utíkají za oknem mezi padajícím sněhem. Taky si všimla, že matce očividně nevadilo, když jí chlapec sedící vedle ní usnul na klíně – vlastně vypadala šťastně, když ho hladila po tváři a urovnávala mu kabátek pohodlně kolem krku.

„Ano,“ zopakovala paní vedle ní, „jsi velmi šťastné děvče.“

„Hm, asi ano,“ odpověděla Alžběta. Přála si, aby mohla sedět s tou rodinou naproti přes uličku.

„No tak měj radost aspoň z něčeho jiného,“ ponoukala ji dáma nabručeně. „Tohle je docela pěkný autobus.“

A v tom měla pravdu – Alžběta si v duchu říkala přesně totéž. V duchu si poznamenala, že si „Jízdu

v pěkných autobusech“ musí připsat do zápisníku na seznam „Věcí, které se mi kupodivu líbí“. Alžběta byla přebornice na seznamy a měla jich spousty v notýsku, který zrovna s sebou nosila, i v těch starších, co si schovávala doma pod matrací. Patřily k nim „Věci, o kterých teta Purdy říká, že je to pravda, ale přitom není“, „Jezera, ke kterým se jednou podívám“, „Účesy, které se mi nelíbí“, „Nebezpečná zvířata, která chci vidět v divočině“, „Oblíbené polévky/omáčky“, „Nejhorší gramatické chyby, které udělala v prvním pololetí paní Thorngracková“, „Věci, které lidi dělají, když si myslí, že se na ně nikdo nedívá“, „Věci, které říká strýc Burlap a které nedávají smysl“ nebo „Slavní lidé, kterým napíšu dopis, ještě než mi bude třináct“.

Alžběta si uhladila svetr. „Jezdím autobusem pořád, do školy,“ řekla otupěle. Znovu si pomyslela, že ta paní má hlas jako teta Purdy. Křížovku – byla těžká, ale zase ne moc – bylo třeba dořešit, a tak se na ni znovu zaměřila.

Ani ne po pěti minutách, zrovna když Alžběta uvažovala nad dalším slovem („řídít“ na devět písmen), dáma vedle ní ukázala na křížovku a řekla: „Myslím, že je to ‚pilotovat‘. Jako ‚pilotovat letadlo‘.“ Usmála se, jako by právě podala miminku lahvičku a doufala, že ho tím utiší.

Alžběta sevřela prsty kolem tužky, kterou držela, a odpověděla: „Já myslím, že je to ‚dirigovat‘.“ Když luštila hádanky, často mívala tenhle pocit, že se jí slova nějak uspořádávají v mysli jakoby sama od sebe a že

jediné, co musí udělat, je se do té tabulky, seznamu nebo mřížky dost dlouho dívat a odpověď se prostě objeví sama.

Před očima té dámy tedy Alžběta zapsala dvě slova, která prázdné místo protínala, a začalo být jasné, že ‚dirigovat‘ je jediná možná odpověď.

Žena se snažila dál usmívat, ale bylo vidět, že jí to dá práci. „Se slovy mi to jde většinou dobře,“ řekla. Upravila si kabát a znovu si křížovku nepřítomně prohlížela, jako by snad Alžběta mohla přehlédnout něco důležitého.

„To mně taky,“ odpověděla ostře Alžběta. „Víte, že ‚Santa Claus‘ se dá proměnit v ‚Sulc satana‘?“ Tohle jim ve škole ukázala učitelka a Alžbětu to pobavilo. „Nebo že ze slova ‚poslouchat‘ se dá udělat ‚poslat ucho‘?“ Složila noviny a podívala se z okna. Stmívalo se.

Paní si povzdechla a už nic neřekla. Na další zastávce vystoupila a Alžběta zůstala sedět zase sama.

Zanedlouho nato se Alžběta zachumlala do vlněného kabátku, rozsvítila si malé světýlko na stropě nad sebou a začala si číst knížku – tedy, v tomto případě, začala ji číst znovu, protože byla právě v půli *Anny ze Zeleného domu*, své oblíbené knihy, kterou předtím přečetla už čtyřikrát. Alžběta přečetla z kapitoly pěkný kus, když začala mít pocit, že se na ni někdo dívá. Přitlačila si brýle ke kořeni nosu, otočila se a uviděla pána, mohlo mu být tak čtyřicet, v těžkém černém kabátě přes pečlivě vyžehlený oblek a s vázankou kolem krku, jak se z místa o několik řad dál dozadu dívá jejím směrem. Vedle

něj seděla paní také celá v černém: černý vlněný kabát, černá šála, černé boty a černý šátek ovinutý přes hlavu. Taky vlasy měla černé, ale do tváře jí Alžběta neviděla, protože spala a opírala si hlavu pánovi o rameno.

Vypadalo to, že pán čeká, až se Alžběta podívá jeho směrem. Vlasy měl ulízané dozadu stylem, který měla Alžběta spojený se šviháky ze starých hollywoodských filmů, a i když v tom tmavém obleku působil elegantně a noblesně, opětoval její pohled studenýma a pátravýma očima. Nakonec se pán podíval jinam. Alžběta se vrátila ke své knížce, ale po deseti minutách na ni opět dolehl ten divný pocit, a tak se otočila a zjistila, že se na ni pán zase dívá; paní vedle něj dál spala.

„Chtěl jste se mě na něco zeptat?“ oslovila proto toho pána. Nedovedla si představit, proč by jí měl někdo věnovat jakoukoli pozornost – byla na svůj věk dost malá a nosila brýle s tlustými obroučkami, ve kterých vypadala trapně, ale teta a strýc tvrdili, že si jiné nemohou dovolit. Alžběta Somersová, hnědovlasá dívka s tváří tak křehkou, až se zdálo, že by ji mohla snadno vyděsit i bouřka (ačkoli bouřky ve skutečnosti milovala), byla na pohled tak obyčejná a všední, jak jen dívka může být. Jedině když byla moc rozčilená a otrávená a našpulila rty nebo se zamračila tak strašně, že se jí v prostoru, kde se téměř stýkala její obočí, objevila malá vráska, dokázal Alžbětin vzhled až nahánět hrůzu. Poslední dobou se cítila naštvaně a mrzutě čím dál častěji, zvláště v blízkosti tety a strýce.

Pán si přejel ukazovákem a palcem po knírku a řekl: „Promiňte. Jen mě napadlo, že jste někomu velice podobná, toť vše. Omlouvám se, že jsem vás vyrušil.“ Přikývl, slabě se pousmál a odvrátil zrak. Vtom se paní vedle něj náhle probudila a podívala se na Alžbětu očima ještě černějšíma a chladnějšíma, než měl on. Po pár vteřinách pánovi cosi zašeptala do ucha, než se vrátila pohledem k Alžbětě. Bylo to tak podivné a nečekané, jako by měla nějaké tajemství, o které se s pánem musela hned podělit, že se Alžběta začala cítit nesvá. A bylo to tím horší, že na ni ta žena dál civěla, aniž by odvrátila zrak nebo aspoň mrkla. Vypadala jako jeden z těch

lidí, co když je přistihnete, jak na vás koukají, budou na vás vytrvale civět, jen abyste se cítili nepříjemně. Ale co tomu pánovi šeptala a proč?

Alžběta se nechtěla na ženu dívat. Její oči však byly natolik pronikavé a její pohled tak záhadný, že se Alžběta prostě nemohla ani pohnout. Ženiny oči se zavrtávaly do jejích. Uplynulo několik dlouhých vteřin, pak několik dalších, a napětí ve vzduchu narůstalo tak, až měla Alžběta pocit, že jí z něj snad prasknou brýle. Podívat se jinam bylo nemožné.

KAPITOLA 3

HOTEL - KONEČNĚ!

KOTEL

KOTEC

KOPEC

KONEC

Další zastávka – Ragnar!“ zavolal nahlas řidič autobusu a kouzlo bylo to tam. Alžběta odtrhla zrak od ženy, která položila hlavu zpátky na pánovo rameno. Pak se Alžběta zhluboka nadechla, zavřela oči a pomyslela si: *Ta mě přece nemůže vyděsit.* Byla to věta, kterou si opakovala už několik měsíců – kdykoli teta Purdy hrozila, že ji potrestá –, ačkoli nedokázala vysvětlit, proč přesně s tím začala. Věděla jen, že se potom cítí lépe.

Alžběta otevřela oči a pokusila se vrátit ke čtení. Nemohla však přestat myslet na muže a ženu za sebou, a tak odložila knížku a přistihla se, jak zase přemýšlí o tom, jak je to divné, že ji teta a strýc poslali na Vánoce

pryč. Neměli žádné další příbuzné, co by bydleli někde poblíž, to byla pravda, a tak nikdy nesdíleli svátky, nebo vlastně cokoli jiného, s někým dalším – i na Den děkuvzdání nebo Velikonoce byli vždycky sami, jen oni tři. Alžběta nemohla chodit ani domů k dívkám, které znala ze školy, i když to bylo nejen proto, že to teta Purdy zakázala, ale i z toho důvodu, že Alžbětu nikdy nikdo nepozval. Bylo těžké najít si dobré přátele v malé škole v Drere, když všichni věděli, že žijete se svou divnou tetou a strýcem v nejchudším domku ve městě – a že o polední pauze většinou dáváte přednost vysedávání v knihovně před hraním venku nebo obědem s ostatními dětmi. Jednou zaslechla jednoho kluka ze třídy, jak vykládá ostatním, že podle něj jediní Alžbětini přátelé jsou knihy. Nesnažila se být schválně jiná, a rozhodně se k ostatním nechovala protivně – jen jí připadalo jednodušší trávit většinu času pouze sama se sebou. A kromě toho opravdu milovala čtení.

Všechny tyhle úvahy byly únavné a už ta dlouhá cesta autobusem byla sama o sobě dost vyčerpávající. Než se nadála, upadla Alžběta do hlubokého spánku.

Probudila se těsně po deváté hodině večer. Byla by snad spala ještě déle do noci, kdyby ji však neprobudila noční můra. Ve snu se procházela mezi dvěma dlouhými řadami regálů v temné knihovně, když uslyšela nějaký hlas – strašidelný hlas –, jak na ni volá. Přidala do

kroku a potom se i rozběhla, ale regály s knihami byly jakoby nekonečné a ona se začala cítit v pasti. Právě když před sebou konečně uviděla dveře, ze stínů vykročila postava a přiměla Alžbětu zastavit. Stála před ní jakási žena – trochu připomínala tu ženu v černém vzadu v autobuse, ale byla starší a vyšší a oči měla ještě hroživější. Alžběta se pokusila otočit, ale zjistila, že stojí jak přikovaná na místě a nemůže se pohnout. Žena začala tiše hovořit, a když pak vyslovila Alžbětino jméno, natáhla k ní ruku...

Alžběta zalapala po dechu a otevřela oči. Zhluboka se nadechla, aby se ujistila, že to byl jen zlý sen. A pak zase vydechla a zatřepala hlavou, aby vzpomínku na tu divnou ženu setřásla.

Kromě ní a několika osamělých cestujících byla už v autobuse jen ta podivná dvojice, a ta teď spala. Alžběta si uvědomila, že až do té noční můry spala tak tvrdě, že ani neslyšela, jak autobus zastavuje a ostatní cestující vystupují. Seděla ve tmě a nechávala zlý sen odplout, zatímco autobus supěl nocí dál; nepokoj, který v sobě cítila, začal pozvolna pomalu ustupovat.

Alžběta se nepřítomně natáhla a vytáhla si zpod svetru řetízek na krku. Byla to jediná věc na celém světě, kterou měla po své matce, slabý kruhový přívěsek z indigově modrého mramoru ve stříbrném rámečku. Bylo v něm vyryté slovo „Víra“ a pod ním obrys klíče. Často si v duchu říkala, že by se raději vzdala každické z těch třiceti sedmi knih, které vlastnila, a trávila každý večer počítáním centů ve sbírce mincí strýce Burlapa – což ji

až do deseti let nutil dělat každý páteční večer v 19.30, přestože výsledek pokaždé činil 21,73 amerického dolaru –, než aby o ten přívěsek přišla. Někdy měla strach, že by matné vzpomínky na její rodiče mohly vyblednout a potom se ztratit docela.

Sevěřela přívěsek v pěsti a přitiskla si ho na srdce. Bezděky začala znovu myslet na rodinu, co seděla dříve toho dne naproti přes uličku. A nakonec si pro sebe řekla: *I když vím, že další tři týdny budou nuda – doufám, že se mi ve Winterhousu přihodí něco dobrého. Prosím.* Chtěla připojit ještě něco, něco spojeného se vzpomínkou na tu rodinu v autobuse, ale nemohla přijít na nic, co by vlastně chtěla říct, a tak na dlouhou chvíli zavřela oči a seděla v tichosti. Autobus se plahočil dál; chumelenice ještě zhoustla. Alžběta si zastrčila přívěsek zpátky pod svetr.

V tu chvíli se silnice vyrovnala a Alžběta si uvědomila ve vzduchu jakýsi náboj. Pošoupla si brýle na nose a podívala se dopředu, ale neviděla nic kromě vířícího sněhu a černé oblohy v čelních reflektorech. Položila dlaň na místo, kde jí pod svetrem ležel přívěsek, a ucítla, jak jí tělem dolů do břicha prochází mravenčení.

Autobus začal zpomalovat a do výhledu vstoupil opar jasného světla pod vysokými sloupy luceren, podobný tomu, co Alžběta viděla na obrázcích královnina zámku v Anglii. „Konečná stanice!“ zavolal řidič autobusu. „Winterhouse!“

Objevila se cihlová zeď a za ní obrovská železná brána dokořán. A za ní se před Alžbětou, ozářený tak

jasně, jako by bylo právě poledne, tyčil kolosální hotel – pevnost zlatě zbarvených cihel, strmých hradeb, křišťálových oken a vysokých věžiček, vše zdobené třpytem světél, vlajícími vlajkami a snad tisícem stříbrných praporků s jasně zářivě bílým písmenem W. Tu a tam z budovy vystupovaly balkóny, klenuté verandy či vyhlídky zdobené čínskými lampióny; blýskavé stromy zdobené pozlátkem lemovaly průčelí hotelu jako jevištní reflektory. Alžběta si nikdy nedovedla ani představit, že by nějaká budova mohla být tak obrovská a tak nádherná.

Autobus zastavil na kruhové příjezdové cestě a už za pár chvil Alžběta sestupovala po schůdcích a kulila oči na zářící siluetu Winterhousu. Za ním, v odrazu světla od budovy, rozeznávala po jedné straně hladkou, ledem a sněhem pokrytou hladinu velikého jezera s obrysy lyžařského vleku a po straně druhé, té vzdálenější, hřebeny hor stoupajících do dálky jako nebe plné plachetnic, přízračně šedivých proti hvězdnaté temnotě. Z hotelu plného světél doléhala až k ní hudba, která Alžbětě zněla jako cosi, co snad člověk může zaslechnout jen v kostele v den velikého svátku. Ledový vzduch ji šlehal přes tváře rozehřáté přívětivým teplem dlouhé cesty v autobuse, ale ona jen sotva vnímala, jaká je kolem ní zima.

Z autobusu vystoupili muž a žena v černém. Teď, když uviděla ženu pořádně, si Alžběta pomyslela, že je asi stejně stará jako ten pán; měla velmi bledou kůži, která působila ještě běleji v kontrastu s uhlově černými

vlasý. Žena se podívala na muže a řekla potichu – ale ne tak potichu, že by ji Alžběta neslyšela – „Začíná to.“

Velmi podivní lidé, pomyslela si Alžběta.

„Vyložím vám zavazadla!“ oznámil řidič autobusu hloučku cestujících postávajících kolem. Otevřel velký zavazadlový prostor pod autobusem, kde se ukrývala zavazadla pasažérů, a Alžběta si nemohla nevšimnout, že mezi taškami a kufry leží taky velká překližková truhla, dost veliká a široká, aby se do ní vešel třeba trombón nebo dva, tři, nebo možná několik párů lyží.

„To je má sbírka knih.“ prohlásil vážně pán v černém a ukázal řidiči na truhlu. „Bud'te na ni opatrný!“

„Vypadá jako rakev,“ řekl ironicky kdosi ve skupince a ostatní se začali smát – nikoli však muž a žena v černém. Alžběta se chvíli dívala na truhlu, než si uvědomila, že žena na ni zase civí.

„Zdá se, že ses dostala až do Winterhousu,“ řekla jí pak ta žena téměř šeptem.

Bylo už dost divné, že ji ta žena vůbec oslovila, ale ještě podivnější bylo to, co řekla potom: „Jsi ráda, že jsi tady, Alžběto Somersová?“

KAPITOLA 4

HÁDANKY VE VSTUPNÍ HALE

DÁLE
DÍLE
DÍTĚ
VÍTE
VÍTÁ

„Odkud znáte moje jméno?“ zeptala se ohromeně Alžběta.

Žena v černém naklonila hlavu a ukázala na záložku, která vyčuhovala z Alžbětiny knížky: Bylo na ní napsané její jméno.

Alžběta si pomyslela, že je na tom něco velmi divného, oslovit takhle někoho jménem, když ho vlastně vůbec neznáte. Jenže právě v tu chvíli vyhopsali z prosklených dveří v barvě slonoviny dva hoteloví poslíčci v červených uniformách a jednohlasně zvolali: „Vítejte ve Winterhousu!“ Alžběta si uvědomila, že netouží po

ničem jiném, než se od pána a paní v černém dostat co nejdál.

Ta mě přece nemůže vyděsit, zopakovala si ještě jednou.

Vstupní hala Winterhousu ohromila Alžbětu téměř stejně jako první pohled na hotel samotný. Byla tak obrovská, a tak skvěle uspořádaná – táflované stěny, honosné lustry, vysoké koberce s diamantovým vzorem, okna lemovaná závěsy a vyhlížející na stříbrné jezero –, že Alžběta zůstala stát na místě a prostě jen mlčky zírala kolem sebe.

Tohle jsem tedy rozhodně nečekala, pomyslela si. V duchu si udělala poznámku, že si tuto chvíli musí později zapsat do seznamu „Chvil, kdy jsem byla superpřekvapená“, hned za nejnovější položku: „Strýc Burlap neopravil ucpaný záchod, přestože mu to teta Purdy nařídila“.

„Prosím, mladá dámo,“ ozval se vedle ní hotelový sluha. „Následujte mě. Postaráme se o vaše největší pohodlí.“ Natáhl krk a podíval se za ni: „Pouze vy sama?“ zeptal se.

Alžběta si nadhodila batoh na ramenou. Posledních čtyřadvacet hodin vytrvale uvažovala o tom, co přesně odpoví, až se jí někdo zeptá, co vlastně dělá v hotelu Winterhouse. A teď, když ta chvíle nastala, ji najednou nenapadlo nic lepšího, než se uvést co možná nejproštěji. „Přijela jsem sama.“

Hala působila tak lákavě a poslíček se tvářil tak přátelsky a Alžběta sama byla tak zvědavá, co všechno se tu asi může přihodit, že zkrátka nevěděla, co víc dodat. Rozhlédla se. Po levé i pravé straně se tyčily klenuté průchody nabízející vyhlídky do bulvárů vzdálených chodeb, dvacet metrů před ní se zdvihalo schodiště se stříbrným zábradlím a bronzovou bustou usazenou ve výklenku na podestě. Ze svých míst na rozlehlé ploše vysoké zdi shlíželo do obrovské haly šest losích hlav, a ve vzduchu se vznášela nádherná vůně něčeho sladkého – jako když smícháte dohromady cukr a dým z ohně a plno svíček. Muž a žena v černém cosi vysvětlovali hotelovému poslíčkovi u recepcy vzdálené natolik, že Alžběta neslyšela jejich hlasy; vypadali rozladěně. Velká truhla ležela na podlaze za nimi.

„Tak tedy sama, říkáte?“ odpověděl Alžbětě hotelový sluha. Červenou uniformu měl jako ze škatulky a na hlavě elegantně posazený malý kulatý klobouček. Mohlo mu být tak padesát let a měl takovou tu tvář, co potřebuje každý den hladce oholit – ale upřímně se usmíval. Naklonil se a podíval se na ni, jako by na jejím nose zahlédl motýla. „Tak tedy, to je pro nás vynikající zpráva! Velice rádi zde přivítáme všechny své hosty.“

Jenže Alžběta byla duchem nepřítomná a taky se zadívala do vzdáleného kouta haly. Dva starší pánové v oblecích tam stáli vedle dlouhého stolu a něco upřímně zkoumali. Vypadalo to, že se zabývají složitou hrou nebo studují nějaký dokument. Soustředili se na to tak

hluboce, že si očividně vůbec neuvědomovali přítomnost Alžběty a ostatně ani kohokoli jiného.

„Co dělají ti dva pánové?“ zeptala se Alžběta hotelového sluhy.

Podíval se na pány, jako by hledal lod' na obzoru. „Ach, tihle dva,“ řekl. „To bude pan Wellington s panem Rádžputem.“ Odkášlal si: „Ti pracují na skládance.“ Naklonil se blíž a zašeptal: „Skládá se z třiceti pěti tisíců dílků a oni na ní pracují – s přestávkami – už dva roky. Na tom obrázku je velké modré nebe a podle mě mají štěstí, když zařadí na správná místa pět dílků za den.“ Pak se zase narovnal a našpulil rty, jako by možná chtěl spíš říct: *Není v tom něco jiného?*

„To je největší skládanka, o jaké jsem kdy slyšela.“ Alžběta dychtila pohlédnout na ni zblízka.

„Ani já nikdy neviděl větší.“

Alžběta cítila, jak se v ní začíná vzdouvat to slovo. „Dalo by se skoro říct, že je gargantuovská.“

Hotelový sluha si ji prohlížel přes brýle. „Velmi zajímavé, slečno,“ řekl. „Kolikpak je vám let?“

„Jedenáct.“

Nepřestával ji zkoumat. „Jsme uchvázeni, že vás máme zde ve Winterhousu,“ pravil potom tiše a nato spojil ruce v rychlém posunku, než z náprsní kapsy švihem vytáhl list papíru a zahleděl se do něj. „A vy tedy budete slečna...“ přejížděl očima po papíře a jeho hlas se odmlčel. „Podívejme se na to, vy budete...“

„Alžběta Somersová,“ napověděla mu.

„Somersová... Somersová,“ mžoural hotelový sluha na papír. „Ach, velmi dobře.“ Umlkl a naklonil se k ní. „Vidím to přesně tady. Alžběta Somersová, jedna osoba, cestuje sama. Ano, v pořádku.“ Zvedl zrak. „Máme vás přímo tady. Očekávání hosté. Pokoj 213.“ Znovu nakoukl za ni: „Vaše zavazadla?“

Zatahala za ramenní popruhy batohu. „Jen tohle,“ řekla, ale v tu chvíli ji opět vyrušili muž a žena v černém. Muž zvedl hlas na jiného hotelového poslíčka. Alžběta si pomyslela, že ho zaslechla říkat slova „knihy“ a potom i „truhla“.

Přitiskla si brýle ke kořeni nosu. „Abych vám řekla pravdu,“ oslovila Alžběta poslíčka před sebou, „jde o to, že si nejsem vůbec jistá, že mám být doopravdy tady.“

Sluha zvedl ruku s papírem: „Vaše jméno je na seznamu,“ odpověděl a usmál se. „Takže musíte být na správném místě.“

Alžběta se zamračila. „Píše se tam, kdo za mě zaplatil?“

Zadíval se do papíru. „Je tu jen ‚Plně uhrazeno‘. Máte zaplacený pokoj s plnou penzí až do pátého ledna.“ Podíval se zpátky na ni: „A vy nevíte, kdo to pro vás zařídil?“

Alžběta zavrtěla hlavou a vzpomněla si na minulý týden, kdy za zavřenými dveřmi vyslechla rozhovor tety se strýcem. I když z něj příliš mnoho nepochytila, slyšela strýce Burlapa říkat několik vět: „No, to je jedno, kdo to je. Jestli to chtějí zaplatit a poslat ji do nějakého

hloupého hotelu a nám dát peníze na dovolenou, tak proč o tom vůbec mluvíme? Kdy nám naposled spadlo do klína pět tisíc dolarů? Pět tisíc dolarů! Koho zajímá, že nevíme proč? “ Pak na něj teta Purdy sykla, ať mluví tišeji, a víc už Alžběta neslyšela. Byla to záhada, kterou neuměla rozluštit tehdy, a teď jí rozuměla ještě méně. Proč by kdo dával peníze tetě a strýci? Nebo po nich chtěl, aby ji poslali do Winterhousu? Tyhle myšlenky a otázky jí vrtaly v hlavě celé dny.

Poslíček si vložil papír zpátky do kapsy. „Na tom nezáleží, slečno Somersová. Všechno je, jak má být. Mimochodem, já se jmenuji Jackson,“ dodal a kývl směrem k mosazné jmenovce na prsou svého silného červeného saka.

Muž v černém znovu zvedl hlas. „Zamluvili jsme si dvoupokojové apartmá a trváme na něm!“ řekl tak zvučně, že se to rozlehlo po celé hale. „Potřebuji prostor pro své knihy!“

Alžběta vykulila oči. Dva pánové u stolu zvedli zrak od skládanky. Také Jackson se teď díval na pár a na Alžbětu jako by na chvíli zapomněl. Žena v černém zřejmě cosi zaslechla nebo snad ucítila kouř, protože se krátce zlobně podívala na Alžbětu, než opět obrátila pozornost k hotelovému sluhovi, jemuž ona a muž v černém spílali.

„Možná došlo k malému omylu,“ řekl Jackson.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se jej Alžběta. Ženin pohled ji znovu vylekal. A taky ta truhla jí připadala dost

podivná na přepravu knih. Pomyslela si, že doopravdy vypadá jako rakev.

„V pořádku,“ odvětil Jackson. A pak se otočil směrem k vstupním dveřím do haly, které se právě otevřely. „Podívejme, jaké máme štěstí! Pan Norbridge Falls právě dorazil!“

KAPITOLA 5

SEZNÁMENÍ - A DOBRÁ TREFA

TRÉMA
TŘEME
DŘEME
DŘÍME
DŘÍVE

Se širokým úsměvem k nim kráčel vysoký pán v těžkém vlněném žaketu a neposkvrněné bílé košili s velikým černým motýlkem na krku. Byl starý, možná pětasedmdesát let, pomyslela si Alžběta, a třebaže měl bílé vlasy a byl velmi štíhlý, zdál se být plný života. Jako by býval horolezcem a měl v sobě stále nejen energii, ale také jakousi vnitřní sílu, kterou do sebe vstřebal během života stráveného pod širým nebem. Tvář měl zdravě červenou a pod nosem tenký knírek a upravenou bradku – ne jeden z těch chundelatých plnovousů, co působí nezkroceně

a špinavě, ale bradku tak úhlednou a bělostnou, že celkový dojem z něj činil ztělesněnou eleganci.

Zastavil se před Alžbětou a natáhl k ní ruku. „Přeji vám krásný večer!“ pravil. Oči měl tmavé a pronikavé. „Jmenuji se Norbridge Falls. A myslím, že vy budete asi Alžběta Somersová.“ Kývl na Jacksona.

Alžběta mu potřásla rukou; měl pevný a důvěryhodný stisk. „Jak znáte moje jméno?“ zeptala se. „Chci říct – dobrý večer i vám, pane.“

Pán doširoka rozpřáhl paže. „Winterhouse je můj,“ pronesl s naprostou jistotou, jako by říkal, že má pod nosem knírek. „A že budu tyto věci znát, se předpokládá. Říkejte mi prosím Norbridgi.“ Zasmál se – příjemně, ne tak, jak byla Alžběta zvyklá slýchat u tety a strýce, kteří se jí vždycky snažili dát najevo, o kolik chytřejší si proti ní připadají – a pohládl si bradku.

„Mimoto jsem si pročítal seznam lidí, kteří dnes měli dorazit. Alžběta Somersová byla jediná jedenáctiletá dívka, která měla přijet sama, a také jediná jedenáctiletá dívka, která měla dorazit posledním autobusem, a právě teď jste jediná jedenáctiletá dívka, která tu přede mnou v deset hodin večer stojí. Proto musíte být jediné a pouze Alžběta Somersová.“ Oči mu jen tančily, jako by zrovna vyřešil hádanku, a měl radost, že se s ní může podělit o odpověď.

„Máte pravdu,“ řekla, třebaže jedna její část měla dojem, že na tom něco tak docela nesedí. „Právě jsem dorazila.“

„Dva pokoje!“ zařval muž v černém. Žena vedle něj se mračila a kroutila hlavou.

„Prosím, omluvte mě,“ řekl Jackson a kradmo se podíval k druhému hotelovému sluhovi, který hovořil s párem, „dojdu pomoci kolegovi.“ Kývl na Norbridge Fallse a zmizel. Norbridge si okamžik měřil muže a ženu v černém, než stočil zrak zpátky k Alžbětě.

„Připravená?“ oslovil ji. Podíval se na její batoh. „Cestujete nalehko. Velmi dobře. Také to tak mám rád. Jeden člověk, jeden batoh, jedno sto liber výbavy – anebo i o devadesát liber méně. Co kdybychom vás ubytovali? Číslo 213, jestli se nepletu.“

„Pane –“

„Norbridgi,“ opravil ji ihned.

„Norbridgi,“ pokračovala Alžběta, „říkal jste, že Winterhouse je váš, jak jste to myslel?“

Dal si prst k ústům a vypadal, že její otázku pečlivě zvažuje, jako by nic podobného nikdy neslyšel. Zúžil oči do škvírek a brada mu ztuhla. A pak natáhl ruku a dotkl se Alžběty těsně za uchem, než ji zase rychle přitáhl. Něco v ní bylo.

„Vždycky si tam schováváte peníze?“ zeptal se a podržel jí před očima otevřenou dlaň. Ležela v ní mince veliká jako stříbrný dolar, jenže byla zlatá a nepřipomínala žádnou minci, jakou kdy Alžběta dosud viděla.

Zalapala po dechu. „Jak jste to udělal?“ Byla si jistá, že než k ní ruku natáhl, byla prázdná.

Norbridge pokrčil rameny. „Já nenosím peníze ve vlasech!“ řekl. Vzal minci mezi dva prsty

a podržel ji Alžbětě před očima. Byl na ní vyražený obrázek hotelu Winterhouse a pod ním slova: „Norbridge Falls – Majitel“.

„Vy Winterhouse řídíte?“ zeptala se Alžběta.

Norbridge se znovu usmál a zastrčil si minci do náprsní kapsičky. „Řídím ho, ano! Vlastním ho! Winterhouse postavil můj dědeček Nestor Falls v roce 1897 a já ho řídím ode dne, kdy jsem ho převzal od svého otce Nathaniela Fallse. Už je to skoro čtyřicet pět let. Ale začíná se připozdívat.“ Rychle se ohlédl po muži a ženě v černém, než se podíval zpátky na Alžbětu. Vypadal znepokojeně. „Musíte být unavená,“ řekl.

„Trošku,“ odpověděla Alžběta, protože mu nechtěla odporovat. Pravda byla, že po tom dlouhém zdřímnutí v autobuse a při všem tom překvapení a vzrušení, že je teď ve Winterhousu, se necítila unavená ani trochu. „Ale umím si docela dobře zachovávat bdělost.“

Norbridge před sebou sevřel pěst, jako by chtěl dát najevo

souhlas. „Jak krásné slovo! Bdělost.“ Ohlédl se znovu k muži a ženě v černém a jeho pohled potemněl. „Teď vás ale odvedeme do vašeho pokoje.“ Luskł prsty, jako by ho právě něco napadlo. „A co kdybychom si cestou dali jeden nebo dva flurscheny?“

„Cože?“ opáčila. Ale to už se Norbridge stihl prudce otočit a kráčel pryč, jako by tou nejsamozřejmější věcí na světě bylo, že Alžběta půjde za ním – a přesně to také udělala.

„Pozdě, pozdě,“ opakoval si Norbridge pod vousy, a když došli ke stolu s rozloženou skládankou, zvedl ruku na pozdrav a zeptal se: „Pánové, jak se vám dnes večer daří práce?“, přestože ani v sebemenším náznaku nezpomalil.

„Dneska tři dílky!“ hlásil jeden z pánů – vysoký, hubený a víceméně plešatý – a ukázal pyšně na stůl.

„Nebe už se začíná rýsovat – ale pomalu, moc pomalu,“ dodal druhý pán, malý a buclatý, s huňatým knírem.

„Udělalí jste kus práce!“ ocenil je Norbridge, který už nechal muže za zády a kráčel klidně dál.

Kulatý pán kývl na Alžbětu. „Dobrý večer,“ pozdravil.

Alžběta se zastavila. „Děkuji vám.“ Stála nyní přímo před dlouhým stolem, který pokrývaly tisíce a tisíce dílků skládanky a bytelný obdélníkový rám na hotové dílo, v němž se tu a tam povalovaly malé pospojované ostrůvky skupinky spojených dílků. Byla to velikánská, ohromná plocha plná drobounkých tvarů. „Dobrý večer i vám,“ dodala.

Norbridge se zastavil a ohlédl se přes rameno na Alžbětu.

„Je to naše pýcha,“ pravil kulatý pán a rozpráhl paže nad stolem, jako by jí nabízel výběr nejlepších šperků.

„Je to obrovské,“ řekla Alžběta a snažila se najít nějaký smysl v obraze, který se rozvíjel uvnitř hranic obdélníkového rámu. „Co to je?“

Štíhlý pán vztyčil prst, jako by se chystal začít počítat. „Veliký himálajský chrám!“ odpověděl hřímajícím hlasem. „Vysoko, vysoko v horách!“

„Obrázek si můžete prohlédnout zde,“ dodal kulatý pán a ukázal na velkou plechovou krabici na samém konci stolu. Byl na ní namalovaný velkolepý kamenný chrám zdobený ze všech stran barevnými praporky. V pozadí se tyčily hřebeny sněhem pokrytých hor pod průzračně modrou oblohou.

„Ta krabice vypadá velmi staromódně,“ všimla si Alžběta. Také jednotlivé dílky vypadaly tlustší a vůbec robustnější než tvrdé lesklé kousky kartonu, které považovala u skládanek za typické.

„Ta skládanka patřila mému dědečkovi,“ prohlásil Norbridge. „Je to starožitnost.“

„Kdybychom neměli tu krabici,“ pronesl buclatý pán a smutně zavrtěl hlavou, „neměli bychom se vůbec čím řídit. Bez malého obrázku by nebyl ten velký. I přesto jde v tuto chvíli jen o obratnost, pevnou vůli a odhodlání.“ Povzdechl si: „Musíme se tím prokousat. Je to dřina.“

Norbridge se vrátil blíž k nim. „Pane Wellington,“ oslovil vysokého pána, „a pane Rádžpute,“ obrátil se

k tomu kulatému, „seznamte se prosím se slečnou Alžbětou Somersovou, která právě přijela a zůstane tu s námi až do nového roku. Cestuje pouze s jedním batohem a jen tak něco ji neunaví!“ Následovala vlna všeobecného klanění a vítání. „Začíná se nám však připozdívat – potřebujeme jí ukázat její pokoj.“ Povytlhl obočí, jako by hodlal rozmluvu ukončit.

Jenže Alžbětu právě zaujal jeden dílek hned na kraji stolu. Jak se tak na něj dívala, měla v sobě zvláštní pocit jistoty, něco podobného jako *ten pocit*, ale nebylo to tak intenzivní ani znepokojivé. Byla si jistá, že v nejbližší chvíli nic nespadne, nerozbije se ani nepřevrhne. Zato však měla tušení, že přesně ví, kam se ten drobný dílek musí dostat. Pod bedlivým dohledem všech tří pánů dílek zvedla, podívala se po stole semhle a tamhle, pak se přesunula přímo k asi tuctu již spojených dílků a vsunula ten svůj do horního rohu. Úhledně ho zamáčkla a zvedla zrak.

„Sedí!“ řekla.

Pan Rádžput zalapal po dechu. „Úchvatné!“ pravil.

„Jak jste to uviděla tak rychle?“ zajímal se pan Wellington.

„Myslím, že podle barvy,“ odpověděla Alžběta, přestože z toho, co udělala, byla skoro stejně překvapená jako oni. „Prostě se mi zdálo, že by tam měl jít.“

Norbridge si znovu pohladil bradku a přimhouřil na ni oči. „Velmi pěkné!“ řekl uznale. „Někdy je třeba čerstvý pár očí, abychom viděli, co máme přímo před sebou.“ Mrkl na oba pány a natáhl ruku k Alžbětě.

„Můžete těm pánům pomoci zítra, budete-li chtít. Ale teď bychom měli jít k vám do pokoje.“

Pan Wellington na Alžbětu kývl. „Doufáme, že nám poskytnete svou odbornou pomoc, kdykoli budete mít trochu času nazbyt.“

„Miluju skládanky,“ odvětila Alžběta. „Určitě se vrátím.“ Porovnala si na rameni popruh batohu, zamávala na rozloučenou a rozběhla se za Norbridgem, který už před ní zatáčel za roh.

„A vy nám *okamžitě* a *laskavě* ukážete náš pokoj!“ ječel někdo. Alžběta se ohlédla přes rameno a uviděla muže v černém, jak křičí na Jacksona a druhého hotelového sluhu. „Dávejte *pozor* na moje knihy!“

Jackson ještě se třemi dalšími sluhy zvedli dlouhou truhlu a vydali se s ní za mužem a ženou v černém. Celá ta skupina vypadala jako pohřební průvod. A přesně to Alžbětě probíhalo hlavou, když spěchala za Norbridgem Fallsem z haly ven.

KAPITOLA 6

TŘI NEBO ČTYŘI KOUSKY CUKROVÍ DŘI DEI DEJ DUJ DŮM

Norbridge vedl Alžbětu po dlouhé chodbě lemované malbami zasněžených hor, jezer zářících ve slunci a nejrůznějších pohledů na Winterhouse zevnitř i zvenčí. Musela téměř běžet, aby s ním udržela krok.

„Myslím, že se vám tu bude velice líbit,“ odtušil Norbridge, aniž by se ohlédl. „Všichni se připravují na velkou oslavu Štědrého večera příští týden. Dárky, biskupské chlebíčky, cukroví, náš krásný stromek. Po té slavnosti se bude dokonce tančit. Bude hrát smyčcové kvarteto s pěti houslisty a –“

„Bude to ještě kvarteto, když má pět houslistů?“ přerušila ho Alžběta. „Myslela jsem, že kvarteto znamená čtyři.“

Norbridge se zastavil. Zadíval se na okamžik do stropu. „Bude to kvarteto, se kterým budou hrát další lidé, myslím,“ odvětil. A potom, jako by od samého začátku chtěl zastavit přesně na tomto místě, ukázal na skleněnou vitrínu ve výšce očí ve výklenku po své levici. Ve vitríně, úhledně připevněné a osvětlené malou lampičkou, se skvělo cosi, co vypadalo jako stařícké a potrhané zelené vlněné spodky.

„Jestlipak uhádnete, co to je?“ pronesl Norbridge velmi vážným hlasem. Destičku o velikosti kreditní karty, která visela na stěně, zakryl dlaní. Stál strnule a vyčkával.

Alžběta nakukovala do vitríny a přejížděla očima kašdické zákoutí té miniaturní výstavy.

„Spodky?“ zkusila nejistě.

„Ano. Ale komu patřily?“

„Promiňte, ale nemám tušení.“

„Ernestu Shackletonovi!“ zahřímal Norbridge. „Tomu velkému antarktickému badateli! Má teta Ravenna Fallsová, jedna z nejkrásnějších žen své doby, se s panem Shackletonem, ehm, spřátelila, a on jí dal tyhle spodky jako upomínku.“ Pyšně přikývl a zdvihl ruku z malé destičky, kde stálo: SPODKY ERNESTA SHACKLETONA.

„To je ten, co zachránil všechny své muže v tom zmrzlém moři, že?“ ujistila se Alžběta.

„Je zřejmé, že nejste pouze odbornice na skládanky a zkušená cestovatelka, ale také velmi vzdělaná mladá dáma,“ pravil Norbridge. „Koncem tohoto týdne budeme mít o Ernestu Shackletonovi přednášku. Určitě byste měla přijít. Jen tento týden nás čekají přednášky o Velikonočním ostrově, léčivých účincích indického čaje a jedna osobní zpověď z výstupu na Mount Everest. V našem kině se také promítají filmy a v Síni krásy se každý večer pořádají hudební koncerty. To všechno byste měla vyzkoušet.“

„Tady se toho tedy děje!“ vydechla Alžběta. V tetině a strýcově domě v Drere si každý večer četla nebo dělala domácí úkoly v osamění svého pokoje, zatímco z obývacího pokoje burácela televize.

Norbridge znovu rychle vykročil a Alžběta ho následovala. „Ano, snažíme se, aby tu bylo živo,“ vykládal. „V každém poschodí je k vidění něco zajímavého. Můžete se tu pak porozhlédnout. V pátém patře máme například košili, kterou měl na sobě Harry Houdini, největší kouzelník všech dob, když vyskočil ze zepelínu a přistál na Empire State Building.“

„To že udělal?“ Alžběta si v duchu poznamenala, že tuhle záležitost si musí vyhledat, protože o ní ještě nikdy neslyšela.

„Tak to řekl mému otci,“ přikývl Norbridge. „A v devátém patře máme šachy, které hráli Lewis a Clark – nebo jen jeden z nich, teď si nevzpomenu –, když objevovali Ameriku.“

„To byli myslím ti na Oregonské stezce,“ podotkla Alžběta, protože nechtěla Norbridge přímo opravovat.

„Objevili toho tolik,“ pronesl hlasem plným úžasu, když dovedl Alžbětu po schodišti do další dlouhé chodby. „A co třeba čtrnácté patro? Co byste řekla, že máme tam?“

Alžběta si pomyslela, jak si Norbridge může myslet, že by to mohla tušit. „Netroufám si ani hádat,“ řekla jen.

Norbridge se opět zastavil a pokrčil rameny. „Nic,“ pravil. „Protože čtrnácté patro nemáme. Je jich jen třináct. Takže tam nic být ani nemůže, že ano?“ Než stihla odpovědět, ukázal na ozdobně táflované dveře z třeshového dřeva, vedle nichž zůstali stát.

„Ale podívejte se na tohle,“ řekl. Na stěně vedle dveří byla upevněna malá stříbrná tabulka, na níž bylo napsáno: TENTO POKOJ JE TRVALE REZERVOVÁN PRO EDWINA A ORFAMAY THATCHEROVI. PROSÍME NEVSTUPOVAT.

Tohle tedy Alžbětu doopravdy zmátlo. Přečetla si nápis ještě jednou, ale neměla ponětí, kdo ti lidé jsou nebo proč jí to Norbridge ukazuje. Jediný, kdo ji napadl, byla Becky Thatcherová z *Dobrodružství Toma Sawyera*.

„Promiňte, Norbridgi,“ řekla proto, „ale tyhle lidi neznám.“

„Jsou to miliardáři,“ vysvětlil tiše Norbridge. „Možná dokonce bilionáři. Jezdí sem do Winterhousu nanejvýš jednou ročně, ale po zbytek času si platí za rezervaci pokoje.“

Alžběta, která nedostávala žádné kapesné, jejíž teta a strýc měli sotva dost peněz, aby bylo v zimě v jejich domě teplo, a která musela před tetou žadonit na kole-nou, aby jí na pololetním knižním výprodeji v drereské knihovně pořídila jednu nebo dvě knížky za padesát centů, si zkrátka nedovedla představit, že někdo utrácí tolik peněz za stálou rezervaci hotelového pokoje. „Ale proč platí tolik peněz, jestliže sem jezdí tak málo?“ zá-jímala se.

Norbridge pokrčil rameny. „Protože můžou, řekl bych. Co na tom sejde, když už máte víc peněz, než kolik stihnete za život utratit? Když něco stojí milion dolarů a vy máte bilion, bude vám záležet na tom, jestli budete mít místo bilionu jen bilion minus milion?“

„Myslím, že je to logické,“ přikývla Alžběta, ale přemýšlela o tom dál. „Já bydlím s tetou a strýcem a ti nemají vlastně nic.“ Alžběta Norbridgeovi vysvětlila, jak ji teta se strýcem poslali na ty dlouhé vánoční prázdniny – dokonce se ho zeptala, jestli netuší, kdo za ni zaplatil, ale Norbridge nevěděl o nic víc než Jackson.

„Žila jste s nimi vždycky?“ zeptal se Norbridge.

„Moji rodiče zemřeli, když mi byly čtyři,“ odpověděla Alžběta. Byl to příběh, který znala jen z vyprávění tety Purdy. „Čtvrtého července na oslavě Dne nezá-vislosti. Ohňostroj vybuchl na špatném místě, právě tam, kde seděli. Byla jsem moc malá, nepamatuju si to.“ Hovořila tak obyčejně, jak dovedla, a snažila se zabránit tomu, aby ji naplnil pocit smutku. Ale neby-lo to docela tak, že by si vůbec nic nepamatovala; spíš

tak, že v jejích vzpomínkách nebyly žádné ohňostroje ani davy lidí ani nic takového. Něco se přihodilo, něco strašlivého, a ona si v sobě nosila děsivé vzpomínky na nervy drásající hluk a oheň a křik, ale protože teta Purdy neúnavně trvala na tom, že se to všechno stalo při slavnostních ohňostrojích, Alžběta se s takovým vysvětlením nakonec smířila. Byly chvíle, kdy přemítala o tom, jestli její rodiče nezemřeli nějakým úplně jiným způsobem. Jednou, slibovala si v duchu, až už nebude bydlet s tetou a strýcem, se pokusí zjistit, co se s nimi ve skutečnosti stalo.

Norbridge zavřel oči. „To je mi moc líto,“ pravil. „Je velmi bolestné ztratit své milované. Velmi bolestné.“ Ukázal před sebe: „Měli bychom jít dál.“

„Ti dva pánové v hale,“ zajímala se Alžběta už zase za chůze. „Opravdu na té skládance pracují už dva roky?“ Připadalo jí, že pokračovali pomaleji, než by považovala za pravděpodobné, jakkoli byla ta skládanka obrovská.

„Pan Wellington a pan Rádžput přijíždějí do Winterhousu se svými chotěmi třikrát nebo čtyřikrát za rok,“ vykládal Norbridge. „Zůstávají vždycky týden nebo dva. Před pár lety jsem našel tu starou skládan-ku po svém dědečkovi, oni si ji vysypali na stůl v hale a začali ji skládat. Myslím, že se u toho hlavně dohadují, ale jsou to příjemní pánové a rádi tráví tímto způsobem odpoledne a večery. Každý večer postaví na stůl malou tabulku s nápisem ‚Prosíme, nedotýkejte se naší skládan-ky‘, a pokud vím, sotvakdy to někdo poruší. S radostí jim tu kratochvíli dopřávám.“

Norbridge se zastavil přede dvěma křídly ohromných dřevěných dveří, nad nimiž se skvěl nápis CUKRÁŘSKÁ KUCHYNĚ.

„Ale my už jsme tady,“ oznámil, „i když nyní je kuchyně zavřená.“ Pokynul jednou paží ke stolu se skleněnou deskou přímo vedle dveří. Byl plný vysokých, nerozsvícených levandulových svic a velikánských porcelánových podnosů s čímsi, co vypadalo jako pocukrované čtverečky bonbónů. „Dopřejte si po té dlouhé cestě pár flurschenů,“ pravil pyšně. „A dobrou chuť, slečno Alžběto Somersová.“

Alžběta si prohlížela podnosy, na nichž byly do výšky vyskládané cukrovinky. Už ochutnala bonbóny v papírcích a krabičkách a sáčcích, ale nikdy takové pocukrované čtverečky vyskládané na podnose. „Co to je?“ zeptala se.

„Flurschen. Světově proslulá cukrovinka hotelu Winterhouse,“ odpověděl Norbridge, jako by říkal něco tak samozřejmého jako třeba jméno prezidenta nebo co se pronáší, když ťukáte někomu na dveře o Halloweenu. „Prosím, dejte si kousek. Nebo dva. Nebo možná tři.“ Znovu pokynul ke stolu a Alžběta k němu přistoupila. Sladkosti si prohlížela s jistými pochybnostmi – příliš lahodně totiž nevypadaly.

„To jsem ještě nikdy nejedla,“ přiznala.

„Vlašské ořechy, meruňky, práškový cukr a ještě něco navíc,“ vysvětlil Norbridge. „Prosím.“ Viděl ji váhat a po tváři mu přeběhl úsměv. „Ach, rozumím! Snad byste potřebovala něco víc než jen bonbón. Nebojte se,

necháme vám do pokoje poslat nějaké sendviče. Ale mezitím nejdříve ochutnejte náš dezert.“

„Jakže se to jmenuje?“ zeptala se.

„Flurschen,“ zopakoval Norbridge. „Je to smyšlené jméno. Nic neznamená, ale Nestor Falls měl za to, že to zní jaksi alpsky. Ve skutečnosti tento druh cukrovinek pochází z Turecka.“

„Jako turecké potěšení,“ napadlo Alžbětu. „To, co jí Edmund v knížce *Lev, čarodějnice a skříň*.“

Norbridge se k ní naklonil. „Přesně tak,“ řekl a pak, po krátké odmlce, dodal: „Ale tohle je lepší.“ Kývl k podnosům: „Prosím, poslužte si.“

Bonbóny vyskládané v pyramidách byly veliké asi jako ty, co najdete v bonboniérách, ale co je uvnitř nepoznáte, dokud si nekousnete.

Alžběta si vzala jeden bonbón, dala si ho do pusy a okamžitě – tak jako vám melodie vpluje do myšlenek, přestože jste ji neslyšeli celé roky – věděla, že tohle už někdy ochutnala. Ten dojem byl tak intenzivní, že ji celou zaplavil. Začala rychle žvýkat a zkoumat bonbón jazykem.

Nemohla přijít na to, kdy už sladkost mohla jíst, ale ta chuť jí byla známá stejně důvěrně jako vjem příkrývek v noci v posteli nebo vůně deště na podzim v Drere. Divné na tom ovšem bylo, že teta Purdy a strýc Burlap sladkosti nikdy nekupovali a nikdy doma žádné neměli. Teta Purdy Alžbětu často poučovala, že sladkosti kazí dívkám nejen zuby, ale taky mozek, i když Alžběta měla podezření, že teta se strýcem zkrátka jen nechtějí